

Sygnatura akt I C 487/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Mikos-Bednarz
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Chaberek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2014 r. w O.

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w W.**

przeciwko **T. K.**

o zapłatę

orzeka:

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz pozwanego T. K. kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Małgorzata Mikos-Bednarz

Sygn. akt I C 487/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 lutego 2014 roku, przeciwko T. K. powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3.660,30 złote wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów sądowych oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (pozew – k. 4 -5 , dowód nadania - k.54).

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że pozwany T. K. w związku z zawartą umową o świadczenie usług edukacyjnych (stosownie do ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym oraz ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym) został przyjęty na studia i nabył prawa studenta w Szkole Wyższej im. P. W. w P. oraz wynikające z tego statusu obowiązki, w tym obowiązek uiszczania opłat związanych z odbywaniem studiów tzw. czesnego. Mimo przyjętego zobowiązania, pozwany nie uregulował należnych opłat. Ponadto, powód wskazał, że na podstawie umowy o zakup wierzytelności zawartej pomiędzy powodem, a Szkołą Wyższą im. P. W. w P. w dniu 18 listopada 2009 roku, powód stał się wierzycielem pozwanego. Powód podniósł, że wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty, lecz mimo tego należności nie zostały uregulowane.

Nakazem zapłaty z dnia 8 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w O. uwzględnił żądanie pozwu zasądając na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu (nakaz zapłaty – k. 59).

W dniu 13 marca 2014 roku pozwany T. K. – reprezentowany również przez profesjonalnego pełnomocnika złożył sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (sprzeciw – k. 63 - 64).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwany przyznał, że zgłosił chęć podjęcia studiów na rzeczowej uczelni, jednakże nigdy nie brał udziału w żadnych zajęciach dydaktycznych przez nią organizowanych. Zdaniem pozwanego Uczelnia nie zrealizowała zatem świadczeń, za które mogłaby żądać uiszczenia opłaty. Podkreślił, iż zgodnie ze statutem Uczelni płatna jest nauka, a on jej nie podjął.

Niezależnie od powyższych twierdzeń pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, oparty o treść art. 750 w zw. z art. 751 pkt 2 k.c. zgodnie z którym roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone przedawniają się z upływem dwóch lat. Zdaniem pozwanego, zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego, który wprost nakazuje stosować do roszczeń z tytułu nauki dwuletni termin przedawnienia, roszczenia objęte żądaniem pozwu już się przedawniły. Dodatkowo pozwany wskazał, iż zapłata czesnego jest realizacją świadczenia okresowego, a co za tym idzie roszczenie to ulegałoby przedawnieniu również na podstawie art. 118 k.c., albowiem ma do niego zastosowanie trzyletni termin przedawnienia właściwy dla świadczeń okresowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) T. K. złożył ślubowanie i został przyjęty w poczet (...) Szkoły Wyższej im. (...) w P. na kierunku Administracja. Wcześniej oświadczył, iż zapoznał się regulaminem studiów i zasadami opłat obowiązującymi w Szkole Wyższej im. P. W. w P..

(dowód : ślubowanie złożone w dniu 17 października 2004 r. – k. 26, oświadczenie z dnia 25 września 2004 r. – k. 27, podanie o przyjęcie na studia z dnia 25 września 2004 r. – k. 80, protokół komisji rekrutacyjnej dla doboru kandydatów na I rok studiów – k. 80v, decyzja nr (...) z dnia (...)r. o przyjęciu na I rok studiów – k. 81, regulamin studiów w Szkole Wyższej im. P. W. w P. – k. 28 – 38)

Obwieszczeniem kwestora Szkoły Wyższej im. P. W. w P. w sprawie zasad opłacania czesnego w semestrze zimowym roku akademickiego 2004 / 2005 oraz w sprawie niektórych innych opłat, na podstawie § 10 Zarządzenia nr 2/95 Kanclerza Szkoły Wyższej im. P. W. w P. z dnia 16 czerwca 1995 r. wskazano, iż studenci studiów zaocznych na kierunku Administracja opłacają czesne w kwocie 1.750,00 zł w systemie ratalnym, tj. trzy raty w kwocie po 450,00 zł płatne w terminach 14 października 2004 r., 14 listopada 2004 r., 14 grudnia 2004 r., oraz czwarta rata w kwocie 400,00 zł płatna w terminie 14 stycznia 2005 r.

(dowód : obwieszczenie kwestora Szkoły Wyższej im. P. W. w P. – k. 43v, 46) .

T. K. nie uiszczył czesnego za semestr zimowy roku akademickiego 2004/2005. W dniu 10 grudnia 2004 r. kwestura Szkoły Wyższej im. P. W. w P. wystawiła raport konta T. K., który wskazywał na istniejące zadłużenie w wysokości 1.700,00 zł.

(dowód : raport konta z dnia 10 grudnia 2004 r. – k. 38)

Szkoła Wyższa im. P. W. w P. nigdy nie wzywała T. K. do uregulowania czesnego rok akademicki 2004/2005.

(okoliczności bezsporne)

Na podstawie decyzji z dnia 15 kwietnia 2005 r. Prorektora ds. Nauczania Szkoły Wyższej im. P. W. w P., T. K. został skreślony z dniem 3 marca 2005 r. z listy studentów.

(dowód : decyzja z dnia 15 kwietnia 2005 r. Prorektora ds. nauczania – k. 53)

Umową z dnia 18 listopada 2009 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nabyła od Szkoły Wyższej im. P. W. w P. wierzytelność przysługującą Uczelni wobec T. K., stwierdzonej w załączniku nr 2 do umowy w wysokości 1.700 złotych.

(dowód : umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 18 listopada 2009 r. – k. 49, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży z dnia 18 listopada 2009 r. – k.50)

Pismem z dnia 2 grudnia 2009 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała T. K. do zapłaty należności w wysokości 1.700,00 zł tytułem niezapłaconego czesnego oraz kwoty 1.024,75 zł tytułem odsetek ustawowych. Wezwanie pozostawiono bez odpowiedzi.

(dowód : wezwanie do zapłaty z dnia 2 grudnia 2009 r. – k. 51, potwierdzenie nadania przesyłki – k. 52)

Decyzją Ministra Nauki i Szkolnictwa wyższego z dnia 19 lipca 1994 r. w sprawie Statutu Szkoły Wyższej im. P. W. w P. przyjęto Statut Uczelni. Zgodnie z § 46 ust. 3 oraz § 55 ust. 2 statutu, nauka w Uczelni była odpłatna a zasady pobierania i wysokość opłat ustalał kanclerz. Stosownie do treści § 47 statutu przyjęcie w poczet studentów następowało z chwilą immatrykulacji i złożenia ślubowania o treści określonej w tym przepisie.

(dowód : Decyzja Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 listopada 2004 r. – k. 33, statut Uczelni – k. 33 – 37)

Sąd zważył, co następuje:

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotnym było określenie materialnej podstawy roszczenia pierwotnego wierzyciela tj. Szkoły Wyższej im. P. W. w P. względem pozwanego T. K. z tytułu czesnego.

Bezsporna była w niniejszej sprawie legitymacja czynna powoda, który nabył roszczenie przeciwko pozwanemu od Szkoły Wyższej im. P. W. w P. na podstawie umowy cesji.

Bezsporna była również wysokość roszczenia, to jest wysokość czesnego, które (...) Szkoły Wyższej im. (...) w P. zobowiązany był do uiszczania za każdy semestr kontynuowania studiów.

Zdaniem Sądu z przedłożonych w sprawie dokumentów w sposób nie budzący wątpliwości wynika, iż z dniem złożenia ślubowania tj. 17 października 2004 roku, T. K. został skutecznie przyjęty w poczet (...) Szkoły Wyższej im. (...) w P.. Co więcej, podkreślenia wymaga, iż przed złożeniem owego ślubowania pozwany dopełnił koniecznych formalności by móc rozpocząć studia na wybranym przez siebie kierunku, w tym złożył podanie o przyjęcie na studia oraz 25 września 2004 r. pisemnie oświadczył, iż zapoznał się regulaminem studiów i zasadami opłat obowiązującymi na Uczelni. W sposób niekwestionowany fakt przyjęcia pozwanego na studia potwierdza przede wszystkim decyzja Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej nr (...) z dnia 29 września 2004 r. o przyjęciu T. K. na I rok studiów na kierunku Administracja.

Wobec powyższego uznać należy, iż od dnia 17 października 2004 r. przez cały semestr zimowy roku akademickiego 2004/2005, do chwili skreślenia z listy studentów z dniem 3 marca 2005 r. decyzją Prorektora ds. Nauczania Szkoły Wyższej im. P. W. w P. z dnia 15 kwietnia 2005 r., pozwany był studentem Uczelni.

W świetle powyższego zarzut pozwanego, że pomimo tego że dopełnił formalności ale nigdy nie brał udziału w zajęciach dydaktycznych, że uczelnia nie realizowała wobec niego świadczeń dydaktycznych i nie powstał po jego stronie obowiązek zapłaty czesnego jest chybiony.

Należy zwrócić uwagę iż w okresie w którym powstało roszczenie objęte pozwem, a zatem w okresie trwania statusu studenta T. K. obowiązywała inna regulacja prawna niż obecnie, tj. ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym, natomiast aktualnie obowiązuje ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym. Okoliczność ta ma znaczenie w niniejszym stanie faktycznym o tyle, iż ówczesnie funkcjonowanie szkół wyższych kształtowała ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym. Powołana regulacja ustawowa nie przewidywała umowy o świadczenie usług edukacyjnych, jaką reguluje obecnie art. 160 ust. 3 aktualnej ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym. Obecny przepis wskazuje, że warunki odpłatności za studia lub usługi edukacyjne określa umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej.

A ustawa mająca zastosowanie do stanu faktycznego niniejszej sprawy w art. 142 i 143 regulowała jedynie, że przyjęcie w poczet studentów następuje z chwilą immatrykulacji i złożenia ślubowania, którego treść określa statut uczelni; prawa i obowiązki studenta związane z tokiem studiów określa regulamin studiów, zaś student obowiązany jest postępować zgodnie z treścią ślubowania i regulaminem studiów. Powołana regulacja zupełnie pomija zatem łączące studenta z Uczelnią stosunki zobowiązaniowe w zakresie ewentualnie łączącej strony umowy. Ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym w zakresie konkretnych rozwiązań mających stanowić o prawach i obowiązkach Uczelni i studenta odsyłała zatem do regulaminu studiów, podczas gdy na gruncie obecnie obowiązującej ustawy przyjmuje się że owe prawa i obowiązki kształtuje umowa przewidziana przez art. 160 mająca charakter cywilnoprawny zawierana pomiędzy studentem a uczelnią. To właśnie łącząca strony umowa, stanowi źródło regulacji warunków odpłatności za studia (tj. usługi edukacyjne), zaś do ewentualnych roszczeń dochodzonych z jej tytułu zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego.

Obecnie niekwestionowanym jest, iż okoliczność zawarcia przez Uczelnię i studenta umowy o świadczenie usług edukacyjnych stanowi samoistną podstawę żądania od studenta zapłaty za świadczenie usług edukacyjnych. Zupełnie odmiennie kształtowała się natomiast sytuacja przed dniem 1 września 2005 r., kiedy to zaczęła obowiązywać nowa regulacja prawna. Wówczas jedyną podstawą pobierania od studentów opłat za studia były regulaminy studiów.

Wobec powyższych rozważań stwierdzić należy, iż pomiędzy T. K. a Szkołą Wyższą im. P. W. w P. nie mogła być zawarta umowa o jakiej mowa w art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym. Bowiem , po pierwsze ustawa z 1990 r. nie obowiązywała jeszcze w okresie, którego dotyczy stan faktyczny niniejszej sprawy, a po drugie ustawa z 2005r. zastrzega dla takiej umowy formę pisemną a takiej umowy w niniejszym stanie faktycznym nie zawarto .

Wobec tego przyjąć należy, iż pozwanego wiązał regulamin studiów, statut uczelni i wydane na podstawie tych aktów zarządzenie nr 2/95 Kanclerza Szkoły Wyższej im. P. W. w P. z dnia 16 czerwca 1995 r. oraz obwieszczenie kwestora Szkoły Wyższej im. P. W. w P. w sprawie zasad opłacania czesnego w semestrze zimowym roku akademickiego 2004 / 2005.

Powyższe wskazuje na dorozumiane zawarcie stosunku prawnego pomiędzy T. K. a Szkołą Wyższą im. P. W. w P. z dniem potwierdzenia podpisem złożenia ślubowania. Wskazać należy, iż nie ma znaczenia, czy pozwany korzystał z organizowanych przez Uczelnię zajęć dydaktycznych, czy też nie. Ważne jest, iż jako student miał taką możliwość, z której mimo to nie korzystał. Nie kwestionowanym jest, iż Uczelnia organizowała owe zajęcia dydaktyczne, umożliwiając pozwanemu korzystanie z usług edukacyjnych, będących przedmiotem łączącej strony stosunku zobowiązaniowego.

Problematyczne było jak prawidłowo zakwalifikować owy dorozumiany stosunek zobowiązaniowego, z uwagi na brak przepisów szczególnych dotyczących jego treści i charakteru, pozostawiając ich kształtowanie woli stron mieszczącej się w ramach zasady swobody umów. W ocenie sądu zastosowanie do niniejszego stosunku zobowiązaniowego łączącego studenta z Uczelnią będzie mieć art. 750 k.c. stanowiący, że do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Artykuł 751 k.c., wskazuje zaś, że z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel

przeznaczone. Mając na uwadze tę regulację uznać należy, iż dwuletni termin przedawnienia będzie mieć zastosowanie w przedmiotowej sprawie, gdyż roszczenie powoda jak najbardziej należy kwalifikować jako roszczenie z tytułu nauki, świadczone przez podmiot trudniący się tym zawodowo – profesjonalne, prowadzący w tym celu zakład – uczelnię. Zawarte w przepisie art. 751 k.c. określenie „roszczenia z tytułu nauki” należy interpretować szeroko, tym samym włączając pod jego jurysdykcję również roszczenia z tytułu nauki w ramach reżimu szkolnictwa wyższego, tj. opłat czesnego za studia i usługi edukacyjne. Zasadne jest zatem stosowanie do tego rodzaju stosunków zobowiązaniowych dwuletniego terminu przedawnienia.

Podobna przedmiotowo sprawa była przedmiotem rozpoznania przed tutejszym sądem w sprawie I C 571/13, a następnie przedmiotem rozpoznania przez sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy w O.w wyroku z dnia 17 kwietnia 2014 r. (I Ca 105/14, publ. Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w O.) potwierdził, że do kwalifikacji stosunku pomiędzy pozwanym a uczelnią ma zastosowanie art. 750 i 751 KC przewidujący 2-letni termin przedawnienia dochodzenia roszczenia o zapłatę czesnego.

Mając na uwadze, iż zgodnie z twierdzeniem powoda roszczenie objęte żądaniem pozwu stało się wymagalne z dniem 10 grudnia 2004 r. (termin płatności czesnego), uznać trzeba, iż uległo ono przedawnieniu z dniem 11 grudnia 2006 r. Wskazać należy, iż nawet przyjmując zgodnie z obwieszczeniem kwestora Szkoły Wyższej im. P. W. w P. w sprawie zasad opłacania czesnego w semestrze zimowym roku akademickiego 2004 / 2005 oraz w sprawie niektórych innych opłat, iż termin wymagalności roszczenia pokrywał się z terminem zapłaty każdej ze wskazanych tam rat czesnego tj. trzech rat w kwocie po 450,00 zł płatnych w terminach 14 października 2004 r., 14 listopada 2004 r., 14 grudnia 2004 r., oraz czwartej raty w kwocie 400,00 zł płatnej w terminie 14 stycznia 2005 r. -roszczenie na dzień wniesienia pozwu byłoby roszczeniem przedawnionym.

Przedawnieniu uległo również roszczenie powoda o zasądzenie odsetek ustawowych wyliczonych przez powoda za okres od dnia 11.12.2004r. do dnia wniesienia pozwu w kwocie przewyższającej wysokość roszczenia głównego tj. na kwotę 1.960,30 zł. Roszczenie odsetkowe, przedawniło się po pierwsze z uwagi na to, że przedawnione jest roszczenie główne, a po drugie z uwagi na 3-letni termin przedawnienia roszczenia okresowego jakim są odsetki (art. 118 KC).

Abstrahując od powyższych ustaleń wskazać należy, iż roszczenie powoda uległoby przedawnieniu także na podstawie regulacji art. 118 k.c., na którą powoływał się powód w odpowiedzi na stanowisko wyrażone przez pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty. Wniosek ten wynika z faktu, iż świadczenie główne do jakiego został zobowiązany pozwany w ocenie Sądu uznać należy za świadczenie okresowe. W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, roszczenie Uczelni o zapłatę czesnego nie jest roszczeniem jednorazowym – za cały okres studiów, lecz świadczeniem okresowym, płatnym – w zależności od postanowień statutu i innych przepisów wewnętrznych wiążących studenta: corocznie za dany rok studiów, semestralnie, bądź też miesięcznie.

Wskazać należy, iż obwieszczenie kwestora wydane w oparciu o zarządzenie Kanclerza Szkoły Wyższej im. P. W. w P. wskazywało, iż czesne za semestr zimowy roku akademickiego 2004/2005 za studia zaoczne na kierunku Administracja wynosić będzie 1.750,00 zł, jednocześnie ustalając jego płatność w ratach. Uznać zatem należy, iż nie jest to opłata za cały okres trwania studiów, ani też za cały rok studiów. Czesne należało uiszczać w powtarzających się regularnych odstępach czasu przez okres trwania stosunku prawnego, przy czym należności te nie składały się jednak na z góry określoną co do kwoty całość. Rzeczywisty rozmiar tych świadczeń zależał bowiem od czasu trwania stosunku prawnego, tj. okresu pobierania nauki. Czas ten mógł ulec skróceniu w razie skreślenia z listy studentów, lub wydłużeniu np. w razie konieczności powtarzania roku. Cechy te odróżniają świadczenia okresowe, od podzielnych świadczeń jednorazowych. Podkreślić trzeba, iż każde ze świadczeń okresowych stanowi odrębne świadczenie, które posiada odrębny termin wymagalności i odrębnie od innych ulega przedawnieniu. Oznacza to, iż roszczenie powoda i tak byłby przedawnione z uwagi na trzyletni termin przedawnienia właściwy dla świadczeń okresowych, zgodnie z art. 118 k.c.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, iż uchwalona przez Sejm w dniu 11 lipca 2014 r. nowelizacja ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym, zakłada wprowadzenie art. 160a, który w ust. 7 wprost wskazuje,

iż roszczenia wynikające z umowy zawartej pomiędzy studentem a Uczelnią przedawniają się z upływem trzech lat. Ale ustawa nowelizująca jednocześnie w art. 32 rozciągnęła obowiązywanie 3- letniego terminu przedawnienia na wszystkie umowy zawarte ze studentami – także przed nowelizacją. Planowany termin wejścia w życie nowelizacji to 1 października 2014 r. Wejście w życie owej regulacji położy kres rozbieżnościom interpretacyjnym w zakresie ustalenia terminu przedawnienia dla czesnego na które powołuje się pełnomocnik powoda w odpowiedzi na sprzeciw. A jednocześnie zaprzecza stanowisku pełnomocnika powoda, że należy do dochodzenia czesnego przyjmować 10-letnim terminie przedawnienia.

Podsumowując, mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić trzeba, iż roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienia z powodu zasadnie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, do którego należało odnieść się pozytywnie.

Zgodnie z art. 513 §1 k.c. w przypadku przelewu wierzytelności, dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Nie ulega wątpliwości, że w chwili dowiedzenia się pozwanego o przelewie wierzytelności przysługiwał mu zarzut przedawnienia roszczenia będącego przedmiotem przelewu, bowiem przedawnienie roszczeń nastąpiło długo przed datą przelewu (pismo informujące o cesji wysłano pozwanemu w dniu 2 grudnia 2009 r.).

Zgodnie z art. 117 §1 k.c., po upływie terminu przedawnienia, ten przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Wobec powyższego, Sąd oddalił powództwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Stosownie do orzeczenia merytorycznego, o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Mając na uwadze fakt, iż pozwany T. K. wygrał proces, Sąd zasądził na jego rzecz od powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. koszty procesu, na które składały się jedynie koszty zastępstwa procesowego (600 złotych) wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (17 zł).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Małgorzata Mikos - Bednarz